

leenen, dan wel acht de betrokken fabrikant zich bezwaard met de voorwaarden, doordat hij b.v. meent, dat de overdrachtprijs te hoog werd vastgesteld, dan kan de fabrikant zich wenden tot den Minister van Financiën. Dat de Tariefcommissie in deze onbevoegd is, behoeft geen betoog. Bij haar kan de fabrikant alleen terecht, indien hij meent te hoog te zijn aangeslagen en hij het met de uitspraak van den inspecteur op zijn bezwaarschrift niet eens is.

Dit sluit in, dat eerst na het opleggen van den aanslag de fabrikant hiertegen de gewone rechtsmiddelen kan aanwenden. In hoogste instantie zal de Tariefcommissie moeten beoordeelen, of de aanslag overeenkomstig de wet, in deze dus overeenkomstig de ingevolge art. 4 gestelde voorwaarden werd opgelegd. Dit wil zeggen, dat de Tariefcommissie zich nu niet afvraagt of de aanslag werd opgelegd met inachtneming van de in art. 7 der wet vervatte regels aangaande den prijs der geleverde goederen, maar of zij werd opgelegd met inachtneming van den overdrachtprijs, zooals deze is omschreven in de voorwaarden der verleende vergunning.

Op de vraag of de Tariefcommissie bij de behandeling van een geschil over een aanslag opgelegd met toepassing van art. 4 bevoegd is tevens te onderzoeken of de overdrachtprijs, zooals deze in de vergunning werd omschreven, ook te hoog werd vastgesteld, is zoowel een ontkennend als een bevestigend antwoord mogelijk. Het antwoord luidt ontkennend voor hem, die er op wijst, dat het de Minister (die het overdroeg aan den inspecteur) is, die de voorwaarden (waaronder de overdrachtprijs) vaststelt en dat de wet op de beschikking van den Minister geen beroep openstelt. Daarentegen luidt het antwoord bevestigend voor hem, die de redencering aanvaardt, dat de Tariefcommissie den aanslag te beoordeelen krijgt en dezen zal moeten toetsen aan de wet in haar geheel.

Naar onze meening verdient ontkennende beantwoording de voorkeur. Immers de Minister kan de vergunning ook weigeren. Voor de Tariefcommissie kan dan nog alleen de vraag komen of de aanslag juist is, zooals deze werd opgelegd naar 4 % e.g. 10 % van den prijs der geleverde goederen, den prijs vastgesteld zooals de wet dit begrip omschrijft. Zou de Tariefcommissie ingaan op appellants klacht, dat hem de vergunning art. 4 werd geweigerd en zij deze vergunning alsnog verleenen met vaststelling van den overdrachtprijs, dan zou hiermede een streep gehaald zijn door de bepaling, dat het de Minister is, die de vergunning verleent. Hieruit kan niet anders volgen, dan dat de Tariefcommissie deze klacht geheel buiten beschouwing moet laten. En heeft de Minister gebruik gemaakt van zijn recht door een overdrachtprijs vast te stellen, dan kan de conclusie aangaande klachten over de grootte van dezen overdrachtprijs geen andere zijn.

Wij besluiten deze beschouwing met de opmerking, dat art. 4 voor den fabrikant belangrijk voordeel kan medebrengen, doch er tegelijkertijd groot gevaar voor hem in schuilt, als zijn concurrent een vergunning krijgt onder gunstiger voorwaarden en dus op deze manier een voorsprong behaalt. Weliswaar heeft de belastingadministratie maatregelen getroffen om zooveel mogelijk uniforme toepassing te bereiken, doch deze maatregelen zullen eerst dan volledig succes kunnen hebben, indien belanghebbenden de administratie omtrent de structuur van hun bedrijven ruimschoots voorzien van gegevens, waartoe zij inzicht in de toepassing van art. 4 dienen te hebben. Wij meenen, dat vorenstaande regels dienstbaar kunnen zijn om dat inzicht bij de betrokken fabrikanten of hun adviseurs te verruimen.

J. A. J. DE VRIES

NIEUWS INZAKE WETGEVING, RESOLUTIES EN BESLISSINGEN OP HET GEBIED DER BELASTINGEN

Red.: Mr. Dr. E. TEKENBROEK

Omzetbelasting

Het voorschieten van belasting

De Omzetbelastingwet 1933 is berucht om de uitgebreide delegatie van bevoegdheden aan den Minister, in feite dus aan den fiscus. Hoewel een dergelijke juridieke opzet van een belastingwet in zijn algemeenheid niet aanbevelenswaardig is, (hoe gauw zijn belastingplichtigen niet geneigd te stellen, dat zij geheel over gelaten zijn, aan de goedertierenheid van den belastingambtenaar), toch valt anderzijds niet te ontkennen, dat de mogelijkheid zodoende geopend wordt om de uitvoering der wet op soepele wijze aan de grillige vormen van het bedrijfsleven te doen aanpassen.

Een goed voorbeeld daarvan lijkt ons de regeling, die met de ministerieele resolutie dd. 13 Juli '35 No. 1 getroffen is voor de juweliersbedrijven. Een bezwaar, dat van de zijde van den Middenstand vooral tegen de omzetbelasting geopperd wordt, is, dat men groote bedragen aan belasting moet betalen en deze „voorgesloten belasting" eerst veel later, n.l. bij den verkoop op de consumenten zal verhalen. Hetzelfde bezwaar doet zich gevoelen bij het importeeren van goederen. Door de verhoogingen, die ons tarief in de laatste jaren heeft ondergaan, door de heffing van bijzonder en compenseerend invoerrecht en dikwijls ook nog van crisisheffingen, heeft men bij import tegenwoordig respectabele bedragen aan den fiscus voor te schieten. De behoefte aan een regeling, zooals die voor het accijnscrediet bestaat, doet zich dan ook gevoelen, maar fiscaal-technisch is het moeilijk daarin te voorzien.

In de juweliersbranche waar het gaat om dure, zwaar belaste weelde-artikelen, die bovendien doorgaans zeer lang in voorraad moeten worden gehouden, deed zich dit euvel in ernstige mate voelen. Met de splitsing in een fabrieksafdeeling en een handelsafdeeling (op grond van art. 4) waren deze bedrijven in deze niet geholpen, daar dan toch de belasting betaald moest worden op het moment, waarop de goederen in den winkelvoorraad werden opgenomen.

Met bovenvermelde resolutie heeft de Minister nu goed gevonden, dat de overdracht van de fabrieksafdeeling naar de handelsafdeeling geacht kan worden te hebben plaats gehad op het moment, waarop de artikelen aan het publiek worden verkocht. Op elegante wijze is zodoende aan een behoefte van het bedrijfsleven tegemoet gekomen.

De hierboven geschetste regeling lijkt ons voor ruimere toepassing vatbaar: trouwens het feit, dat in de resolutie dd. 13 Aug. '35 No. 195 voor de bontbewerker de mogelijkheid voor het treffen van een dergelijke regeling geopend is, geeft grond aan het vermoeden, dat het Departement in die richting werkzaam is.

Het begrip „hulpstoffen"

In een goed gedocumenteerde uitspraak heeft de Tariefcommissie haar licht doen schijnen over het vage begrip „hulpstoffen", hetgeen o.m. van belang is in verband met de vraag of voor bepaalde artikelen al of niet een vergunning van vrijen inslag kan worden verkregen. Aan de hand van Duitse literatuur komt de Tariefcommissie tot de volgende conclusie:

„dat in deze beschouwingen in het bijzonder naar voren

komt, dat in het algemeen onder hulpstoffen worden verstaan die stoffen, welke bij de vervaardiging van goederen noodig zijn, doch niet daarin worden opgenomen, zooals bijv. smeermiddelen, water, olie, gas, poetsmiddelen enz."

„dat hieruit volgt, en het woord „hulpstof” zelf er ook op wijst, dat, behoudens uitzonderingen, hieronder in beginsel geen „voorwerpen” kunnen worden begrepen, doch slechts „stoffen”, terwijl daaruit tevens volgt, dat deze stoffen bij de vervaardiging van het product worden verbruikt of gebruikt zonder dat ze een bestanddeel van dat product gaan vormen."

„dat het maken van een streng onderscheid tussehen „verbruiken” en „gebruiken”, welke begrippen dikwijls elkander ongemerkt naderen, niet mogelijk is."

dat ook hier te lande over het algemeen in wetenschappelijk-technischen zin een gelijke opvatting, als hierboven is uiteengezet, wordt gehuldigd."

(Uitspraak Tariefcommissie dd. 12 Juni '35 No. 910).

Het komt ons voor, dat men aan het bovenstaande een richtsnoer kan hebben bij de beoordeeling van de gevallen, waarbij men in de praktijk gesteld wordt voor de vraag of een bepaald artikel al of niet als hulpstof in den zin van de Omzetbelastingwet te beschouwen is.

„Doen fabricceeren”

Dengenen, die in hun praktijk met de Omzetbelastingwet veel te maken hebben, zal het niet ontgaan zijn, dat de fiscus de in art. 1, lid 1, sub 2 voorkomende zinsnede „of een of meer dezer handelingen in zijn beroep doet verrichten” allengs ruimer is gaan interpreteren. Zonder eenige toelichting is deze zinsnede tijdens de behandeling van het wetsontwerp middels een nota van wijziging in de wet terecht gekomen. Historische interpretatie van deze zinsnede is daardoor niet mogelijk; wel vermoedt men, dat de „histoire intime” dier wijziging duidt in de richting van een niet al te ruime interpretatie, daar de bedoeling slechts was het betrekken van allerlei kleine thuiswerkers in de heffing der belasting om fiscaal-technische redenen te voorkomen.

Als vaststaand mag men wel aannemen, dat de wetgever bij de invoering der wet niet heeft vermoed, dat deze zinsnede een dergelijke groote beteekenis bij de toepassing der wet zou krijgen, als ze allengs gekregen heeft. Het vermoeden lijkt gerechtvaardigd, dat in de reeds lang aangekondigde wetswijziging aan de figuur van het „doen fabricceeren” de noodige aandacht zal worden besteed, ten einde een ontgaan van Omzetbelasting op meer effectieve wijze te kunnen tegengaan.

Tot welke eigenaardige consequenties de ruimere interpretatie van het „doen fabricceeren” leidt, moge blijken uit de Ministerieele resolutie dd. 11 Juni 1935 No. 119. In deze resolutie wijst de Minister, met een beroep op bovenvermelde zinsnede in art. 1 lid 1, sub 2, den winkelier, die na de maat genomen te hebben, voor zijn cliënt bij een confectiefabrikant een costuum laat maken, als den fabrikant van het costuum aan. Belasting moet dus betaald worden over den verkoopprijs van den winkelier. De confectiefabrikant is, althans wat de maateconfectie betreft, dus fabrikant af.

Laat echter de winkelier het costuum in het buitenland maken, (een veel voorkomend verschijnsel in verband met het lage kostenniveau daar), dan is de winkelier niet als fabrikant te beschouwen en behoeft hij slechts belasting (bijzonder en compenseerent invoerrecht) te betalen over zijn inkoopprijs. Immers in art. 1, lid 1, no. 2 wordt de eisch gesteld, dat het fabricceeren hier te lande moet geschieden.

Bijster bevredigend kan men den door deze resolutie geschapen toestand niet noemen.

Voorkoming van dubbele belasting Nederland-België

Het dd. 20 Februari 1933 tussehen Nederland en België gesloten verdrag is bij de wet van 25 April 1935 (S. 214) goedgekeurd. Volgens art. 6 in verband met art. 17 § 2 van het verdrag, is het verdrag op 1 Januari 1936 in werking getreden.

Van belang is de aandacht er op te vestigen, dat art. 9bis der wet op de Div- en Tantiemebelasting 1917 door deze in werkingtreding niet meer toepasselijk is op de salarissen en winstaandeelen, die in België de in dienst van een vennootschap, vereniging of maatschappij zijnde directeuren, commissarissen en vereffenaars, en personen, die soortgelijke betrekkingen bekleeden, als zoodanig genieten.

Art. 4 van de wet van 25 April 1935 (S. 214) opent de mogelijkheid om in de daarvoor in aanmerking komende gevallen ontheffing te krijgen voor een op 1 Januari '36 nog loopend belastingjaar.

Voorts zal het thans geen zin meer hebben naar België uit te wijken om aan de invordering van Nederlandsche belastingen te ontkomen.

TEKENBROEK

INGEZONDEN MEDEDEELINGEN

Examenwee

Geachte Redactie,

Beleefd verzoek ik U nog de volgende aanvulling te willen plaatsen op mijn naschrift onder het artikel van den heer *Robles* onder bovenstaand hoofd, voorkomende in het nummer van December 1935.

Ik vermeldde daarin dat de Voorzitter rapporten van de cursusleiders ontvangt, en dat hij van die rapporten mededeeling doet in de vergadering van het Bureau ingeval van twijfel.

Deze vermelding blijkt niet voor alle lezers geheel duidelijk te zijn geweest, althans daaromtrent werden inlichtingen gevraagd. Het zijn vanzelfsprekend alleen de officieele leiders van de cursussen door het Bureau ingesteld, aan wie gelegenheid gegeven wordt een rapport omtrent de deelnemers aan de cursussen uit te brengen. Zij toch zijn door het Bureau met de leiding van de cursussen belast, en het Bureau heeft op die cursussen toezicht. Onder die omstandigheden kan het oordeel van den cursusleider, die veel werkstukken van den eandidaat beoordeeld heeft, en die weet hoe de beoordeeling in de examencommissie geschiedt, in gevallen van onzekerheid van den uitslag van een schriftelijk examen, in de overwegingen van het Bureau betrokken worden.

Aan particuliere opleiders kan zulk een recht niet worden verleend, omdat het Bureau van hun werkwijze niet op de hoogte is, en zij omgekeerd niet de wijze van beoordeeling van de vraagstukken door het Bureau kennen.

U dankend voor de plaatsruimte,

Hoogachtend,
G. P. J. HOGEWEG

REPERTORIUM VAN TIJDSCHRIFT-LITERATUUR OP HET GEBIED VAN ACCOUNTANCY EN BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

Red.: **Mej. Dr. R. PHILIPS** en **Drs. G. L. GROENEVELD**
voor **bedrijfseconomie** en **J. P. DE HAAN** en
J. C. SPANGENBERG voor **accountancy**

A. ACCOUNTANCY

II. HET ACCOUNTANTSBEROEP

The influence of accounting on the development of an economy

May, G. O. — Uitgebreide beschouwingen over de verhoudingen tussehen accountancy en economie.

A II 2

The Journal of Accountancy Januari 1936 e.v.